

føie, at den først begyndte med de første Dage i October Maaned, saaledes at der aldeles Intet oplystes om den Tid, der laa forud, hvilken dog var den vigtigste med Hensyn til Bedømmelsen af Udgangspunktet for hans Virksomhed. Jeg kan dernæst ikke noksom minde om, at alle Brevene ere overleverede aabent igjennem Molzen. Det synes dernæst at have vaakt stor Indignation hos det ærede Medlem, at et privat Brev fra den paagjældende Embedsmand er tilbageleveret ham ved denne Mellemmand, som han imidlertid selv brugte til at overlevere det; jeg indseer ikke, at der skulde være en saa stor Feil deri. Naar dette er sat i en underlig Tidsforbindelse for ligesom at vække Mistanke, skal jeg dog minde om, at dette Brev er fremkommet meget senere end det Tidspunkt, da han havde afleveret de Breve, over hvis Ublevering det ærede Medlem saa meget beklager sig.

Med Hensyn til, at jeg skulde have bemyn- diget Molzen til at skrive Brevet om Pengeudlaanet, troer jeg, at jeg har udtalt mig tilstrækkelig, men man kommer stadig tilbage dertil. Jeg kan ikke sige Mere, end at naar jeg skriver et Brev, hvorefter der ikke kan foretages Noget, uden at jeg selv veed, hvorom der handles, ligger deri tydelig, at jeg heller ikke kan give en Anden Lov til at gjøre det; det følger ligefrem af sig selv. Molzen er bleven fremstillet som en meget betroet Mand hos mig og som en Mand, der stod i et ganske særegent Forhold til mig. Jeg kan vel sætte mig ind i den fornemme Betragtning, der gjør sig gjældende hos Adskillige her, at man ved at vise en jevn Mand, om hvem man ikke veed noget Dndt, almindelig Høflighed og Forekommenhed, let kan udsætte sig for Mistanke (Hør!), men efter den Tone, som hersker der, hvorfra jeg er kommen, pleier man ikke at gjøre en saa overordentlig stary Adskillelse, og det er den store Forskjel mellem Opfattelsen derovre og her; det er en Forskjel, man her hidtil meget for lidt har kjendt, og betragtet altfor forkeert; ellers havde vi vistnok ikke været stillede, som vi nu ere (Munterhed).

Formanden: Jeg maa bede De Herrer at tilbageholde flige Meningsstilfjendegivelser; det strider mod Forretningsordenen.

Justitsministeren: Den Paagjældendes Forhold til fremmede Diplomater er mig ubekjendt; ellers vilde dette naturligviis have været en stærk Grund til Forsigtighed for mig og ligeledes for den, der har betroet ham til at gaae til mig med Brevene i aaben Tilstand. Jeg mindes, at han har kjendt en forhenværende Diplomat, dog ikke fra et Hof, som skulde kunne vække ubehagelige Følelser hos den ærede Taler. Denne Diplomat har boet hos ham og har siden vedligeholdt en Correspondance med ham, men jeg veed ikke, hvorvidt det staaer i Forbindelse med denne foreliggende Sag. Den Sympathi, som det ærede Medlem siger, at jeg nærer for denne Mand, vil, hvor nødig jeg end vil støde ham bort fra mig, opløse sig til, hvad jeg har sagt, at jeg fra Begyndelsen af havde et bedre Indtryk af ham, end der synes at gjøre sig gjældende hos de Herrer, som nu dømmes ham i Blade og andesteds. Jeg kjender saare lidt til ham, men jeg veed ikke, hvormeget jeg skulde kjende til en Mand, for af ham som Mellemmand at modtage aabne Breve fra en anden lavere Embedsmand. — Hvad Embederne angaaer, har den ældre Fuldmægtig fundet et forstærket Forsvar hos den ærede Taler, men jeg troer ikke, at han behøver det; jeg anerkjender ham, og jeg fastholder den Betragtning, at hans Anciennitet giver ham et billigt Haab om en bedre Befordring. Han har gjentagne Gange søgt Provindsembeder, som han ikke har faaet, og jeg antager, at det er disse gjentagne Skuffelser, der have fremkaldt Klagen. Naar det hedder, at den, der har søgt og faaet Embedet, ikke har været anbefalet, er dette ikke rigtigt. Han har haft tidligere anbefalinger fra Retten, og ligeledes har han i den seneste Ansøgning havt anbefalinger fra sine Foresatte. Dersom man vil vække Formodning om, at det tillades Retten at neblægge en Slags Forestilling hos Justitsministeriet om Besættelsen, tager man fuldstændig feil. Naar Retten indsender flere Ansøgninger paa eengang, udtaler den sig, forsaavidt Ansøgerne henhøre under dens Nesfort, over hvem der er meest kvalificeret, men der er ikke Tale om nogen Subsillingsret. Naar det har været forud bekjendt, at den Paagjæl-